

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. C.07.0641.N

L.V., wonende ...

eiser,

toegelaten tot het voordeel van de kosteloze rechtspleging bij beslissing van het bureau voor rechtsbijstand van het Hof van 29 november 2007, nr. G.07.0172.N, vertegenwoordigd door mr. Ludovic De Gryse, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1000 Brussel, Central Plaza, Loksumstraat 25, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

PROCUREUR-GENERAAL BIJ HET HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN, met kantoor in het gerechtsgebouw te 2000 Antwerpen, Waalse Kaai 35 A,

verweerder.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest, op 5 september 2007 gewezen door het Hof van Beroep te Antwerpen.

Afdelingsvoorzitter Ernest Waûters heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Guy Dubrulle heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift een middel aan.

Geschonden wettelijke bepalingen

- artikel 12bis, §1, 3°, van de wet van 28 juni 1984 betreffende sommige aspecten van de toestand van de vreemdelingen en houdende invoering van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, gewijzigd bij de wet van 1 maart 2000, vóór de wijziging bij wet van 29 december 2006;
- artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aangevochten beslissing

1. Het bestreden arrest verklaart het hoger beroep tegen het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Mechelen van 18 januari 2007 gegrond, doet dit vonnis teniet en, opnieuw wijzende, verklaart het negatief advies van de procureur des Konings te Mechelen van 14 november 2006 gegrond. Het verklaart de tegenvordering wegens tergend en roekeloos hoger beroep ongegrond en legt de kosten van beide aanleggen ten laste van de eiser.

2. Het arrest (p. 3 nr. 3) stelt vast dat “uit het dossier valt af te leiden dat (de eiser) sedert 21 september 1999 in België verblijft” en op diezelfde datum een asielaanvraag indiende. Nadat hij op 2 december 1999 een beslissing ontving “van weigering verblijf met bevel om het land te verlaten” stelde hij daartegen tijdig een “schorsend beroep” in. “Zijn tijdelijk verblijf werd vanaf dan telkens verlengd totdat uiteindelijk op 23 augustus 2001, ten gevolge van regularisatie, betrokkene werd ingeschreven in het vreemdelingenregister”.

Volgens het arrest (p. 4 nr. 4) kon de eisers verblijf in het land slechts vanaf die datum van regularisatie (23.8.2001) als een “wettig verblijf” worden aangezien zodat op de datum van de nationaliteitsverklaring namelijk op 23 september 2006 niet voldaan was aan de grondvoorwaarde van een “wettig verblijf van zeven jaar”.

3. De wettelijke verantwoording van de beslissing wordt door het arrest als volgt voorgesteld (p. 3 nrs. 1 en 2):

“1.

Artikel 12bis, §1, 3°, Wetboek van de Belgische nationaliteit, waarop de verklaring van de heer L. te dezen gebaseerd is, stipuleert dat een vreemdeling die de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt een verklaring van nationaliteit kan afleggen, indien hij sedert ten minste zeven jaar zijn hoofdverblijf in België heeft gevestigd en hij op het tijdstip van de verklaring gemachtigd is of toegelaten werd tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of toegelaten werd om er zich te vestigen.

Ingevolge artikel 299 van de Programmawet van 27 december 2004 wordt het genoemde artikel uitgelegd in de zin dat het alleen van toepassing is op vreemdelingen die zich kunnen beroepen op zeven jaar hoofdverblijfplaats gedekt door een wettelijk verblijf.

2.

Onder wettelijk verblijf moet worden verstaan een verstaan een verblijf op grond van verschillende verblijfsvergunningen, te weten een vestigingsmachtiging, een machtiging of toelating tot verblijf van onbepaalde duur, dan wel een machtiging tot verblijf van bepaalde duur. De periodes die een vreemdeling in afwachting van de behandeling van zijn asielaanvraag in het land mag verblijven, zijn slechts toelating tot verblijf ten voorlopige titel en niet gelijk te stellen met het vereiste wettelijk verblijf.

De latere regularisatie werkt enkel vanaf dan en heeft geen retroactieve werking ten aanzien van het al dan niet wettig karakter van het daaraan voorafgaand verblijf”.

Grievens

1. De eiser verwijt het arrest het begrip “wettelijk verblijf” in de zin van bovenstaande wetsbepalingen op een te beperkte wijze te hebben uitgelegd door te weigeren rekening te houden met het verblijf dat aan de regularisatie van de eiser (23 augustus 2001) voorafging.

Ten onrechte werd aldus, in de berekening van de wettelijk voorgeschreven periode van zeven jaar, buiten beschouwing gelaten de periode daterend vanaf de asielaanvraag die, volgens de vaststellingen van het arrest (p. 3 nr. 3) door de eiser werd ingediend vanaf de datum waarop hij in België verbleef (21 september 1999) tijdens welke periode er, zoals eveneens vastgesteld door het arrest (p. 3 nr. 3), door de eiser een “schorsend beroep” werd ingesteld tegen de beslissing van “weigering van verblijf met bevel om het land te verklaren”: ingevolge artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 had, dit “schorsend” karakter van het beroep tot gevolg dat het voor de eiser geoorloofd was verder in het land te verblijven zodat hij tijdens de beroepsprocedure niet mocht verwijderd worden uit het land.

2. Ten onrechte tenslotte heeft het bestreden arrest geen rekening gehouden met het nochtans vastgesteld (p. 3 nr. 3) feit dat het “tijdelijk verblijf” van de eiser “telkens werd

verlengd” tot de uiteindelijke regularisatie op 23 augustus 2001, dit is lang voor de nationaliteitsverklaring op 23 september 2006.

3. Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 1 maart 2000 verzetten de boven vermelde toepasselijke wetsbepalingen zich tegen het in aanmerking nemen van een “onwettig” of “illegaal” verblijf.

Het dient een “wettelijk verblijf” te betreffen. De interpretatieve wet van 27 december 2004 (artikel 299) heeft dit verduidelijkt.

4. In zover het bestreden arrest oordeelt dat eisers verblijf “onwettig” was omdat het, in de periode voorafgaand aan de regularisatie, (slechts) het voorwerp uitmaakte van opeenvolgende tijdelijke vergunningen of van een toelating om voorlopig in het land te blijven, heeft het arrest een onterecht beperkende uitleg gegeven van de voorwaarde van “wettig verblijf” in de zin van artikel 12bis, §1, 3°, Wetboek van de Belgische nationaliteit, zoals te interpreteren krachtens artikel 299 van de programmawet van 27 december 2004. Aldus heeft het arrest deze wetsbepalingen geschonden.

Wegens miskennen van het “schorsend” karakter van het door de eiser ingesteld beroep tegen de beslissing “van weigering van verblijf met bevel om het land te verlaten” heeft het eveneens artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 geschonden.

5. Uit het feit dat artikel 379 van de Programmawet van 27 december 2006, nog niet toepasselijk op deze zaak, het begrip “wettelijk verblijf” in striktere zin preciseert (artikel 7bis zoals ingevoegd in het Wetboek van de Belgische nationaliteit) kan worden afgeleid dat voor een dergelijke meer beperkende interpretatie een wetswijziging was vereist en het begrip “wettelijk verblijf” vóór deze wijziging, een ruimere draagwijdte had.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

1. Krachtens artikel 12bis, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, zoals vervangen door de wet van 1 maart 2000 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende de Belgische nationaliteit en voor de wijziging bij wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I), kan de vreemdeling de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig paragraaf 2 van dit artikel, indien hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, sedert ten minste zeven jaar zijn hoofdverblijf in België heeft gevestigd en, op het tijdstip van de verklaring, gemachtigd is of toegelaten werd tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of toegelaten werd om er zich te vestigen.

2. Artikel 299 van de Programmawet van 27 december 2004 bepaalt dat artikel 12bis, §1, 3°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, zoals te dezen van toepassing, wordt uitgelegd in de zin dat het alleen van toepassing is op de vreemdelingen die zich kunnen beroepen op zeven jaar hoofdverblijfplaats gedekt door een wettelijk verblijf.

3. Indien de vreemdeling het bewijs kan leveren van een voorlopige verblijfsvergunning of van een toelating om voorlopig in het land te verblijven, is zijn hoofdverblijf in België wettelijk in de zin van voormeld artikel 12bis, §1, 3°.

4. Krachtens artikel 63/5, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals van toepassing voor de opheffing bij de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schorst het dringend beroep de aangevochten beslissing.

Krachtens het tweede lid van dit artikel worden tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan indienen alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling wegens de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de bestreden beslissing, geschorst.

5. In toepassing van artikel 113, leden 1 en 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals van toepassing voor de opheffing bij het koninklijk besluit van 27 april 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de vreemdeling, wanneer hij een verzoek tot herziening heeft gericht tegen een beslissing die verwijdering uit het Rijk meebrengt, een bijzonder verblijfsdocument afgegeven overeenkomstig het model van bijlage 35 en wordt dat document van maand tot maand verlengd totdat op het verzoek tot herziening is beschikt.

6. Uit het voorgaande volgt dat het een vreemdeling die een dringend beroep heeft ingesteld tegen een bevel om het land te verlaten en die ingevolgt de

schorsing van dit bevel over een bijzonder verblijfsdocument beschikt, toegelaten is voorlopig in het land te verblijven en zijn hoofdverblijf in België gedekt is door een wettelijk verblijf.

7. De appelrechters stellen vast dat de eiser:

- op 2 december 1999 een beslissing van weigering verblijf ontving met bevel om het land te verlaten;
- daartegen tijdig een schorsend beroep heeft ingesteld;
- vanaf dan telkens verlenging kreeg van zijn tijdelijk verblijf;
- uiteindelijk op 23 augustus 2001, ten gevolge van regularisatie, werd ingeschreven in het vreemdelingenregister.

8. Door de nationaliteitsverklaring van de eiser te verwerpen op grond dat zijn hoofdverblijf in België niet aan de grondvoorwaarde van een wettelijk verblijf van zeven jaar voldeed, nu zijn verblijf slechts op 23 augustus 2001 werd geregulariseerd en slechts vanaf dan als een wettelijk verblijf kan aangezien worden, miskent het arrest het begrip wettelijk verblijf en schendt het artikel 12bis, §1, 3°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, zoals te dezen van toepassing.

Het middel is gegrond.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

Houdt de kosten aan en laat de beslissing daaromtrent aan de feitenrechter over.

Verwijst de zaak naar het Hof van Beroep te Brussel.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit voorzitter Ivan Verougstraete, als voorzitter, afdelingsvoorzitter Ernest Waûters, en de raadsheren Eric Stassijns, Beatrijs Deconinck en Alain

Smetryns, en in openbare terechtzitting van 20 februari 2009 uitgesproken door voorzitter Ivan Verougstraete, in aanwezigheid van advocaat-generaal Guy Dubrulle, met bijstand van griffier Johan Pafenols.

J. Pafenols

A. Smetryns

B. Deconinck

E. Stassijns

E. Waûters

I. Verougstraete